

Kemal Okuyan'ın 17. Uluslararası Komünist ve İşçi Partileri Toplantısı'nda Komünist Parti Merkez Komitesi adına yaptığı açış konuşması

30.10.2015, İstanbul

Değerli yoldaşlar,

17. Dünya Komünist ve İşçi Partileri Toplantısı'na hoş geldiniz. Türkiye'nin Komünist Partisi olarak birçok ülkeden yoldaşımızı İstanbul'da görmekten büyük mutluluk duyuyoruz. Çok zor ve sürekli değişen koşullarda gerçekleştirdiğimiz bu toplantının verimli, güvenli ve dostça geçmesi için elimizden geleni yaptığımızdan emin olabilirsiniz. Yine de yaşanabilecek aksaklıklar için sizlerden peşinen özür dilemekten başka yapabileceğimiz bir şey bulunmuyor.

Çok sık kullandığımız bir kalıpla, “içinden geçtiğimiz zor dönemde...” diyerek başlamak istemiyorum. İşçi sınıfı hareketi için hiçbir dönem kolay olmadı. Kapitalizm bugün olduğu gibi ardı ardına gelen ekonomik ve siyasi krizlerden geçerken doğal olarak işçi sınıfı hareketine saldıracak, emekçilerin yüz yıllar boyu sürdürülen mücadeleler sonucu elde ettiği kazanımları ortadan kaldırmaya çalışacak, emperyalist odaklar arasındaki çelişkiler keskinleşecek, savaş ve faşizm tehdidi artacaktır. Evet, bu tehdit komünistler açısından ek zorluklar anlamına gelir. Yasaklamalar, hatta yasadışı ilan edilmeler, yaygın tutuklamalar, işkenceler, cinayetler... Dünya komünist hareketin tarihinde burjuva sınıfının bu saldırılarına verebileceğimiz sayısız örnek var. Bizzat bizim ülkemizde komünistler onlarca yıl yasadışı konumda mücadeleye zorlandılar. Bugün çok da farklı değil. Kazakistan, Ukrayna, Macaristan, Baltık cumhuriyetlerinde ve başka ülkelerde şiddetle protesto ettiğimiz ve edeceğimiz uygulamaların tek bir anlamı var: Kapitalizmde gerçek bir özgürlükten, demokrasiden söz edemeyiz!

Değerli yoldaşlar,

Kapitalizmin görece bir istikrar elde ettiği, şu ya da bu nedenle burjuva demokrasisinin sınırlarını geniş tutabildiği dönemlerin komünistler açısından daha “rahat” olduğunu söylemek için de bir neden bulunmuyor. Tabii eğer, varlık nedenimizi, sınıfsız-sömürsüz bir toplum kurma iddiamızı unutmadıysak. Kapitalizmin istikrarı sömürüyü, işsizliği, eşitsizlikleri, yoksulluğu ve kriz olasılığını ortadan kaldırmıyor. Kapitalizmin istikrarı işçi sınıfının, emekçi yığınların aldatılması için egemen sınıfa ek olanaklar sağlıyor. Bu anlamda komünistler için bazı açılardan zorluk artıyor.

Sevgili yoldaşlar,

Kapitalizmden kurtulmak zorundayız. İnsanlık daha fazla bu barbarlığa katlanamaz, katlanmamalı. Bunu bundan çok değil dört ay kadar önce bir komünist partinin seçimlerde alabileceği en kötü sonuçla karşı karşıya kaldığımız bir ülkede söylüyoruz. Hayalci, maceracı ya da aptal olduğumuz için değil.

Komünist olduğumuz için.

Sosyalizm mücadelesinin sabır ve inat gerektirdiği açık. Emek vermeden, nesnel koşulları hesaba katmayan iradi müdahalelerle devrim değil karikatür üretiriz. Karikatür etkili, yaratıcı ve gülümseten bir sanattır; siyasette karikatür olanlara ise düşmanlarımız dışında kimse gülümsemez.

Ancak düşmanımız olan sermaye sınıfını gülümseten bir başka şey, sosyalizm iddiasının, sosyalizm hedefinin unutulmasıdır.

Değerli yoldaşlar,

Komünist hareketin tarihi büyük zaferlerle, başarılarla dolu. Daha da ötesini söyleyelim: Şu son 150-160 yıldan komünistleri çıkardığınızda dünya yalnızca bir cehenneme dönmez aynı zamanda her açıdan çoraklaşır. Düşün, bilim, sanat, kültür alanında komünistler kendi çağlarına imza attı.

Peki şimdi neden daha az etkiliyiz?

Bu soruyu yürekli bir biçimde sormalıyız. Sormalıyız ki, düşmanlarımız gülümsemesin.

Şimdi daha etkisiziz, çünkü başka bir düzenin mümkün olduğu düşüncesi büyük yara aldı. Sosyalist devrimin güncel bir hedef olmaktan çıkması, komünist hareket açısından öldürücüdür. Komünistlerin barışsever oldukları, özgürlükçü oldukları doğru olmakla birlikte, onların tarihsel meşruiyetleri sadece ve sadece sınıfsız sömürsüz toplum hedefiyle ilgilidir.

Sosyalist devrim hedefi, 1919'da Komünist Enternasyonal kurulduğunda ona üye olmaya başlayan partiler çok güçlü olduğu için birinci sıraya yazılmadı. Hepimiz biliyoruz ki o yıllarda komünist parti adını alan birçok parti, bugün "küçük" diye adlandırdığımız partilerden daha güçlü değildi. 1917 Ekim Devrimi'nin gelişimi, sosyalizm mücadelesinin kesintili, sıçramalı karakterini ortaya koymuştu, çok değil birkaç yıl önce kimsenin inanmayacağı bir başarıya imza atmıştı Rus devrimcileri. Bugün sosyalizm 1914-1915 yılından daha uzak değil, olamaz da!

Biz bunu kendi ülkemizden biliyoruz.

Değerli yoldaşlar;

Sizlere sorsam, birer siyasetçi, birer devrimci olarak, Türkiye dendiğinde aklınıza ne geliyor diye... Mücadeleci devrimciler, Nazım Hikmet, tarihsel ve doğal açıdan yaşanması bir ülke. Ama bu kadar değil. Aklınıza darbeler, militarizm, faşistler, dinci fanatikler de mutlaka gelecektir. Birçok kişi böyle bir ülkede sosyalizmden söz etmenin anlamsız olduğunu söylemekte bize. Özgürlükler bu kadar ayaklar altına alındığında önceliğimiz değişmeliymiş.

Ama bizim ülkemizde askeri darbeler tam da bunun için, yani kapitalist sistemi güvenceye almak için gerçekleşti. 1980’de NATO’cu generaller darbe yaptığında, Türkiye’nin önde gelen patronlarından biri “artık biz güleceğiz” demişti.

Aynı şey dinsel fanatizm için de geçerli. Kapitalizmden çok daha eskilere dayanan din Türkiye’de siyasal alana Amerikan dolarlarıyla, Alman marklarıyla giriş yaptı. Amaç Türkiye’deki toplumsal uyanışı durdurmaktı. Bu açıdan İslamcı hareketi tek başına çağdışı bir unsur olarak görmek büyük hatadır. Çağdışılık kavramını sermaye sınıfı için de kullanıyorsanız doğruya ulaşabilirsiniz. Bilelim ki bugün en gelişmiş tekeller dünyada modernizme karşı savaş açmış durumda.

Kardeş partilerin değerli temsilcileri,

Partimiz mücadelesini birbirinden kopartılamayacak üç unsur üzerinde kuruyor.

Birincisi emperyalizm olgusudur. Bundan ne anlamalıyız? Her şeyden önce emperyalizm konusunu Türkiye açısından bir dış mesele olarak görmüyoruz. Emperyalizm Türkiye açısından yalnızca bir bağımlılık sorunu da değildir. Ülkemizin başta ABD ve Almanya olmak üzere ekonomik, siyasal, askeri ve kültürel açıdan güçlü emperyalist merkezlerin müdahale ve yönlendirmesine açık olduğundan kuşquamız yok. Buna karşı mücadele ediyoruz; bağımsız, egemen bir Türkiye’yi savunuyoruz. Taktik nedenlerle değil, komünist olduğumuz için, yurtsever olduğumuz için. NATO ve Avrupa Birliği gibi, yalnızca bizim değil bütün dünyada ezilenlerin başına bela olan emperyalist kurumlardan ülkemizin çıkması ve o kurumların dağıtılması için de mücadele ediyoruz.

Ancak bu mücadeleyi yerli ve yabancı tekellere, o tekellerin temeli olan kapitalist düzene karşı mücadeleden nasıl ayırabiliriz? Emperyalizme karşı mücadele, Türkiye burjuvazisinin bölgesel iddialarına, emperyalist bir merkez olma çaba ve hayallerine karşı durmadan nasıl sürdürülecek? Kapitalist ama bağımsız bir ülke, kapitalist ama egemen bir ülke, kapitalist ama onurlu bir ülke boş bir hayaldir.

Komünist hareketin tarihinde emperyalizme karşı mücadeleyi sınıfsal içeriğinden, sosyalizm hedefinden ayırdığımızda neyle karşılaşacağımızı acı bir biçimde gösteren çok örnek var. Önce sosyalizm hedefinden vazgeçildi, sonra NATO’ya karşı mücadeleden, NATO’dan çıkmaktan!

Biz yurtseverliğin tanımını şöyle yapıyoruz: Yurtseverlik, ülkenizi sömürücülerden temizleme iradesidir, ülkenizin burjuvalarına empati geliştirme saçmalığı değil!

Komünistlerin farklı emperyalist odaklardan birini ötekine tercih edemeyecek olması da aynı zorunluluktan kaynaklanıyor. Bugün ABD ya da bir başka emperyalist ülke en güçlü düşman olabilir. Emperyalist merkezler arasındaki çıkar çatışmaları bize bazı olanaklar sağlıyor olabilir. Ama bu olanaklar ancak ve ancak bağımsız sınıfsal bir duruşumuz varsa ve işçi sınıfını şu ya da bu sermaye kesimi ile barış yapmaya zorlamıyorsa tarihsel bir anlam taşıyor.

Partimizin mücadelesinde ikinci unsur aydınlanmacılıktır. Burada İslam ülkelerinden çok sayıda yoldaşımız var. Hepimizin yaşadığı deney şunu gösteriyor ki komünistler seküler ve laisist bir tutum almadan bu coğrafyada gerçek bir güç haline gelemeyecek. Kuşkusuz biz aydınlanmacılık derken burjuva aydınlanmacılığının ötesini işaret ediyoruz. 1789 başta olmak üzere, burjuva devrimlerinin tarihsel mirası, bugün artık ilerlemenin bayrağını tek başına taşıyan işçi sınıfına farklı bir içerikle devredilmiş durumdadır. Gericiliğe karşı, dinselleşmeye karşı, siyasal ve toplumsal yaşamın dinsel referanslarla düzenlenmesine karşı yalnız İslam ülkelerinde değil, bütün dünyada ikirciksiz bir mücadele yürütmek durumundayız. Unutmayalım, bugünkü dinsel terör, ılımlı ya da radikal, dinin siyasal alana girişinin ürünüdür.

Bu giriş, yalnızca emperyalizmin jeopolitik çıkarlarına uymamakla kalmamaktadır. Dinselleşme, bir bütün olarak sermayenin egemenliğini sürdürmesine hizmet etmektedir. Bu nedenle her zaman inanç ve ibadet özgürlüğünü savunan komünistlerin, dinin siyasal alandan uzaklaştırılması ilkesinden vazgeçmesi kabul edilemez.

Dinsel fanatizmle mücadelenin IŞİD'le mücadeleye indirgenmesine de, bu kanlı örgütle mücadele adına emperyalist ülkelerle ortak bir zemin arayışına da itiraz ediyoruz. IŞİD ve diğerleri arasında bir ayrım görmediğimiz gibi, bu örgütleri kimlerin yarattığını da iyi biliyoruz.

Değerli yoldaşlar,

Partimizin üçüncü hareket noktası olan sermaye karşıtlığı, bir komünist partisi için kuşkusuz belirleyici bir özelliktir. Ancak burada, günü geldiğinde kullanıma sokulacak bir özellikten söz etmiyoruz. Barış için, özgürlükler için, bağımsızlık için, aydınlanma için mücadele ederken bunları gelecekte sosyalizm mücadelesine fayda sağlayacak ön kavga başlıkları olarak görmüyoruz. Bize göre, her başlıkta ve her an sosyalist devrim perspektifi, komünist partiler için temel ilke olmak durumunda.

Değerli yoldaşlar,

İzin verirseniz, bu söylediklerimi Türkiye'nin somut gündemleriyle bağlantılandırarak daha anlaşılır hale getireyim.

Neredeyse 15 yıldır hükümet olan Erdoğan liderliğindeki Adalet ve Kalkınma Partisi ilk iktidara geldiğinde, Türkiye'de solun çok büyük bir bölümü, "Türkiye'nin demokratikleşmeye gereksinimi var, sivilleşme çok önemli, askerlerin siyasetteki ağırlığından kurtulalım" diyerek AKP'ye açık ya da örtülü bir destek verdi. Buna bugün Avrupa Sol Partisi'ndeki bazı partileri de eklemek gerekiyor. Ellerimizde belgeler var, Erdoğan'ı devrimci, reformcu, ilerici ilan ettiler. Biz ise gelişmelere sınıfsal açıdan bakıyorduk ve haklı çıktık. Sermaye sınıfından demokrasi bekleyenler, İslamcı gericilerden özgürlük bekleyenler halkı aldattı.

Sonra AKP iktidarı emekçilere, kadınlara, gençlere saldırdıkça toplumda tepki birikmeye başladı. Daha önce AKP'ye karşı mücadelenin bayrağını neredeyse tek başına taşıyan komünistlerin etkisi artar oldu. Erdoğan'ın siyasal kutuplaşmayı artırması burjuva sınıfını da rahatsız etmeye başladı. İşte o noktada 2013 yılında Türkiye'de Gezi olayları diye bilinen büyük halk hareketi patladı. Milyonlar hükümete karşı sokağa döküldü. Sermaye sınıfı bu hareketi etkilemek, hatta bir renkli devrime dönüştürmek için türlü girişimlerde bulundu. Ancak hem hareketin içinde partimizin başını çektiği devrimci unsurların varlığı hem de harekete katılanların ideolojik eğilimleri, liberal-Amerikancı ya da AB'ci bir harekete geçit vermedi. Kürt hareketi ise milyonlarca insanın hareketini AKP'ye karşı darbe yapmakla eleştirdi ve eylemlere katılmadı.

Değerli yoldaşlar,

Bizim "Kürt hareketi ile ilişkiniz nasıl" diye soranlara yanıtımız şudur: Kürtler ezilen bir halk. Onların eşitlik ve özgürlük taleplerine sırt dönmeyiz. Kürtlerin, Türklerin, bütün halkların kardeşçe yaşayacağı bir ülke için mücadele ediyoruz. Partimizde bu amaç için mücadele eden çok sayıda Kürt var. Bununla birlikte, yoldaşlar, sınıf işbirliği üzerine kurulu Kürt ulusal hareketinin pragmatik politikalarını, emperyalist merkezlerle ilişkilerini onaylayacak, yıllarca AKP hükümetini nasıl desteklediklerini unutacak değiliz. Sosyalizm Kürtlere de gerekiyor. Eğer kurtuluştan Barzani ve benzerlerinin egemenliğini anlamıyorlarsa.

Yoldaşlar,

2013 yılında Kürt hareketi Erdoğan'ı kurtardı. Bunu biz söylemiyoruz. Kürt ulusal hareketinin liderleri açık açık ve defalarca bunu dile getirdi. Sonra ne oldu?

Sonra sermaye sınıfı ve güçlü emperyalist ülkeler 2013'te sokağa dökülen milyonlara güven olmayacağını görüp restorasyon girişimi adını verdiğimiz kapsamlı bir müdahalede bulundu. Hedef Erdoğansız bir AKP, yenilenmiş bir CHP ve sitemin içine çekilmiş bir Kürt partisi olarak HDP'nin yer alacağı geniş bir koalisyon. Erdoğan kendisini dışarıda bırakacak bu seçeneğe karşı direniyor. Haziran seçimlerinden sonra olmadı, şimdi iki gün sonra gerçekleşecek seçimlerde güçlü sermaye çevreleri bir kez daha geniş koalisyonun kurulmasını istiyor.

Türkiye solunun hemen bütün kesimleri bu projenin arkasında duruyor. Gerekçe; "Erdoğan gitsin, azıcık nefes alalım!"

Değerli yoldaşlar,

Partimizin Haziran ayındaki seçimlerde komik bir oy alması sizi şaşırtmasın. Biz bu sonuçtan etkilenmedik çünkü ülkede nasıl bir düşünsel terör estirildiğinin bilincindeyiz. İşçi sınıfından, emek-sermaye çelişkisinden söz eden solcu kalmadı! HDP -ki artık bir sosyal demokrat partidir, tekelci medyadan büyük destek almaya devam ediyor. Bu partiye katılan ve kendilerini marksist olarak gören kimi siyasetçiler patron örgütlerini ziyaret ediyor, onlarla aynı karede olmaktan mutluluk duyuyor.

Açıkçası sermayenin de sola gereksinimi var. Sistem kendi solunu inandırıcı kılma telaşında, öbür türlü büyük risk alacak. Syriza olmasa, Yunanistan'da sistem tehdit altındaydı. Başka ülkeler için de aynısı geçerli. İspanya'da Podemos, İngiliz İşçi Partisi'ndeki gelişmeler... Bunun krizi kontrol etme ve kapitalist düzeni sürdürme arayışı ile ilişkisi olmadığı düşünülebilir mi?

Türkiye'de de benzer bir gelişme yaşanıyor... Düne kadar Erdoğan'ı halktan koruyanlar şimdi Erdoğan karşıtı koalisyona katılmamız için bize baskı yapıyor. Biz kimiz? Oyları bindelik oranlarda duran bir partiyiz.

Ama korkuyorlar. Hiç abartmıyorum. Örgütlülüğümüzden, kararlılığımızdan, aklımızdan, etkimizden, kadrolarımızdan, 1 Mayıs'ta on binlerce polisle işgal ettikleri Taksim Meydanı'nda işçi sınıfının kızıl bayrağını dalgalandıran militanlarımızdan korkuyorlar. Komik olduğunu söylediğim bir oy oranı ile çıktığımız seçimin hemen ertesi günü partimizin internetteki yayınına 780 bin kişi ziyaret etmiş. Seçimleri takip eden 4 ayda partimizin üye sayısı yüzde 35 artmış.

Neden böyle? Neden bir seçim başarısızlığı partimizi sarsmıyor?

Çünkü kendimizden eminiz. Partimiz bazen yalnız kalmayı göze alarak kendisini korudu ve saygınlık kazandı. Avrupa Birliği konusunda, NATO konusunda, AKP iktidarı konusunda hep

sonradan doğrulanan bir tavır geliştirdik. Arap Baharı adı verilen süreç Arap coğrafyasını sarstığında daha hemen başta biz “yoksul Arap kitlelerinin öfkesini çalıyorlar” dedik. Çalanlar uluslararası tekellerdi. Arap halklarına sosyalizmi yakıştırmayıp “hele bir demokrasi gelsin oralara” diyenler, “Arap ülkelerinde devrim olursa böyle olur” diyerek İslamcı partileri destekleyenler hüsrana uğradı. Mursi, Sisi, Erdoğan ya da Çıpras... Bunlar burjuva sınıfının farklı bölmelerinin temsilcileridir ve kendilerine demokrasi, özgürlük ya da ilerleme adına bel bağlayanları hep hayal kırıklığına uğratacaktır.

Evet sevgili dostlar, geçtiğimiz yıl, az önce anlattığım liberal-reformist rüzgarın krize soktuğu partimiz, şimdi bir kez daha kendi bildiği yolda ilerliyor. Böbürlenmek için söylemiyoruz bunu. Burada biz bir ailenin parçasıyız, yoldaşlarımız rahat olsun, bu koca ülkede komünistler nasıl başarılı olacak diye tasalanmasın istiyoruz.

Değerli yoldaşlar,

Bu seçimde de anlamsız, değersiz bir oranda oy alabiliriz. Bundan elbette bazı sonuçlar, dersler çıkarıyoruz. Ama hesabımızı oylarımızı artırmak üzerine yapmıyoruz. Örgütleniyoruz, fabrikalarda, işyerlerinde birimlerimizi güçlendiriyoruz. Bir sınıf partisi olarak bizi kuşatmaya çalışanlara karşı son derece sert bir ideolojik kavga veriyoruz.

Çok zor bir ülkede verdiğimiz mücadelede eninde sonunda başarılı olacağımızdan kuşkumuz yok. Sizlerin de ülkenizde verdiğiniz mücadeleden muzaffer çıkacağımızdan kuşkumuz yok. Hep birlikte kapitalizm denen barbarlık düzeninden kurtulacağız. Yeter ki Marksizm-Leninizm bir slogan olarak değil, gerçek-yaşayan bir kılavuz olarak yolumuzu aydınlatsın.

Tekrar hoş geldiniz yoldaşlar...